

7a expedició del GECT

Massís del Mont-Blanc (França)

Cim aconseguit: **Mont-Blanc 4.807 metres**

Dates: 16 i 17 de juliol de 1989

Participants (6): Toni Coll, Lluís Díaz, Josep Mariné, Joan Marquès, Joan Porta, Balta Sánchez.

Chamonix, la capital alpina d'Europa i jardí de muntanya a l'ombra del massís culminant d'Europa, ens acull amb cel clar i un paisatge de postal que la majoria de nosaltres només coneixíem pels llibres. Una vegada instal·lats al confortable càmping Île des Barrats, anem a conèixer la ciutat. A la Casa del Guies mirem la previsió del temps

que pel que sembla ens és favorable. Tots estem molts il·lusionats. Preparem les motxilles i el material abans de dormir.

De bon matí anem en cotxe al proper poble de Les Houches, on agafem el telefèric que ens deixarà a Bellevue, a 1850 metres. Caminem uns minuts fins l'estació del TMB, tren cremallera que ens porta fins el Niu de l'Àliga, a 2.372 metres. A partir d'aquí ens posem a caminar. **Un sender ben marcat puja fent giragonses** entre el rocam fins al coll de Rognes. Hem de moderar el pas per tal d'agafar un ritme lent i mesurat. La pujada és llarga i cal estalviar forces.

Trepitgem les primeres congestes. El terreny continua sent majoritàriament de pedra i el caminar és còmode. Les hores passen i el paisatge és cada vegada més alpí mentre guanyem

alçada. No perdem l'ocasió de fer moltes fotos d'aquests indrets tan espectaculars. Ens aturem al costat del refugi de la Tête Rousse, a 3.167 metres, descansem una mica i fem un mos. Tenim davant nostre **la cara nord de l'Agulla de Bionassay** farcida de neu i glaç.

Un ampli plató de neu ens apropa a **la cara nord de l'agulla de Goûter**, un pendent pronunciat de roca i neu que hem de pujar. Allà dalt es troba el refugi on passarem la nit. Primer de tot hem de creuar el famós 'gran couloir', perillosa canal de neu al centre de la paret per on acostumen a caure pedres bastant sovint. És com un arriscat joc de bitlles. Després és qüestió d'anar fent, una grimpada suau i fàcil que poc a poc va guanyant verticalitat.

Poc després del migdia som al **refugi de Goûter**, a 3.819 metres d'alçada, una instal·lació providencial penjada sobre el buit al límit de les neus de la gelera. Amb molta capacitat i ben condicionat, els seus guardes donen aixopluc i serveis als nombrosos alpinistes que a l'estiu intenten l'ascensió del Mont-Blanc. Passem la tarda descansant i fent fotos de la

meravellosa vista que s'albira. Anem a dormir abans de la posta del sol.

17 de juliol. El dia comença en plena nit. Ens llevem poc després de les 2 de la matinada i una vegada esmorzats i equipats, sortim encordats a la gelera que puja a la Dôme du Goûter. Només la llum dels frontals ens permet seguir la traça. Amb les primeres llums arribem al refugi Vallot, cabana metàl·lica d'emergència que aprofitem per fer un mos i hidratar-nos. El cel és clar i bufa una mica de vent glaçat. **L'aresta de les Bosses** ens espera.

Els cristalls de glaç són com estels il·luminats pels primers raigs del sol ixent. L'ambient alhora dur i fascinant de l'alta muntanya ens envolta. El terreny guanya en dificultat. Els pendents de neu glaçada a les dues bandes de la ruta no admeten cap errada ni pas en fals. Pugem lentament controlant la respiració. Comencem a notar la falta d'oxigen i el maldecap típic del

mal d'alçada. La llarga **aresta somital del Mont-Blanc** és un lloc únic i impressionant.

La llarga pujada acaba cap a les 9 del matí, quan arribem al **cim del Mont-Blanc**, a 4.807 metres sobre el nivell del mar. Chamonix es veu molt avall. El cim d'Europa és als nostres peus i sentim una gran emoció. Per la majoria de nosaltres és el primer quatre mil i el primer cim dels Alps. Hem fet realitat un somni després de mesos d'entrenament i preparació. El temps ens ha acompanyat. Tot i la temperatura

sota zero, el cel és clar i el panorama encisador.

Tot però, no s'acaba aquí. Ben al contrari, tenim davant nostre una llarguíssima baixada. Després del descans i les fotos per a la petita història particular, desfem el camí de pujada per la perillosa aresta de les Bosses fins el refugi Vallot, on fem una menjada. A partir d'aquí deixem l'itinerari de pujada i ens llancem per **la gelera de Bossons** directes cap a la vall. És un recorregut glaciari sota l'ombra

dels sèracs i la constant amenaça de les esquerdes.

Continuem encordats i assegurem els passos compromesos. El dia avança i el sol escalfa la neu, la gelera és com un forn. Creix el perill de caiguda de sèracs. Passem pel costat del refugi dels Grands Mulets, a 3.050 metres i entrem a **La Jonction**, on la gelera es desfà en una cascada de blocs en constant metamorfosi. Un parell d'hores més i som al Plan de l'Aiguille, on el telefèric ens deixa a Chamionix quinze hores després de sortir del refugi.

